

Փ Ա Յ Լ Ա Կ Ն Ե Ր

Ձեղխ փողփողումով՝ ծուխին մէջ փթեցող կըրակին նըման...
 Տո՛ւր ինձ երագել՝ մըշուշին մէջէն դէպ ի կայքըդ քու...—
 Վերցո՛ւր լեռն ուսէս՝ կ'ուզես մըղէ՝ զիս աստղերն համբելու...—
 Տուր ինձ ցցուիլ վեր՝ գիշերն ակօսող գերթ սիւն բոցեղէն... :

Կ'ուզես ջուրն ըլլամ ու ես բաժնըւիմ ամէն պապակի...
 Բայց մի՛ մըղեր զիս դուրս հանել ըստուերն հայելոյն մէջէն...—
 Գիհենէն խուժած մըրիկներով է արեւն ըսքողուած...—
 Ես գիշերն իսկ եմ ու դուն, Տէր, եղի՛ր արշալոյսն անոր... :

Կոթող մ'եմ մրուրի՝ կարծես խաւարն է զիս կեանքի կոչեր,
 Կամ թէ կեանքն արդէն՝ երկնքին վիժած յըղութիւնն իսկ է...—
 Շողին մ'ըրէ զիս ու բնակեցուր ամպերու մէջ մութ,
 Ինչպէս արեւը՝ մշտնջենաւոր աղջամուղջին մէջ...

Երբ գիշերն ըղձայ լոյսին սըլանալ՝ կուգայ լո՛յսն անոր.
 Երբ այսօրն ուզէ վաղուան սաւառնիլ՝ կուգայ վա՛ղն անոր...—
 Եթէ ուզեցի դուրս քաշել երկնի կապույտն իր հունէն...
 Գոնէ զիս անոր չըղկելըդ, Տէր, ի՞նչպէս բացատրել:

Սրտիս մէջ ունիմ ամէն ռի ու ցաւ՝ բայց սիքսոս է դատարկ.
 Երկինք չ'ե՞ղողուիր մութով ու լոյսով՝ ու թափուր է միշտ—
 Արդ սիրտն իմ ունայն հուրովըդ լեցուր՝ որպէս զի անով
 Քու եւ իմ միջեւ երկարող ճամբուն մութն անօսընայ...

Ձի ծընիր, աւաղ, ժրպիտ մը սրտէս որ հասնի դէմքիս,
 Ձի բերկրութիւնն իմ վառ մօմ մ'է պատուած մըթութեամբ խորին...—
 Ըսէ՛, Տէր, ինչպէս թողլբուած սիրտն այս չուռի ցասուժով,
 Ձի երբ տօթին իմ՝ ամէն շուք յանկարծ փոս մը կը դառնայ... :

Ես մի՛շտ կը կըքիմ ու շուք մ'իմ մէջէս կը սկսի բարձրանալ...
 Ա՛յ մըրըրկէ զիս՝ որ ցցուիմ ինչպէս լոյսի շատրըւան...—
 Կ'ուզես մընամ հոս՝ բայց զիս հանգչեցուր անդունդին վըրայ.
 Քանզի, Տէր, կը զգամ որ ամէն անդունդ լոյսով է ծածկուած...:

ԱՍԱՏՈՒՐ ՍՈՓՈԿԼԵԱՆ